

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibus, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodière

Complectens Sanctos Mensivm || Martii Et Aprilis

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10259

XXII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77384](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77384)

derunt, ita absentes ex signo, quod eis prædictum fuerat, agnouerunt. Sepultus verò est in oratorio beati Iohannis Baptistæ, quod, destructa ara Apollinis, ipse construxit. Qui & in eo specu, in quo prius habitauit, nunc vsque, si petentium fides exigat, miraculis coruscet.

Nupèr nanque est res gesta, quam narro. Quædam mulier mente capta, dum fundi-
 tus sensum perdidisset, per montes & valles, & sylvas & campos die noctuque vagaba-
 tur, ibique tantummodo quiescebat, vbi hanc quiescere lassitudo coëgisset. Quadam
 verò die dum vaga nimium erraret, ad beati viri Benedicti specum deuenit, ibique ne-
 sciens ingressa mansit. Manè autem factò, ita sanato sensu egressa est, ac si eam nun-
 quam infania capitis vlla tenuisset: quæ omni vitæ suæ tempore in eadem, quam acce-
 pit, salute permansit.

Petrus; Quidnam esse dicimus, quòd plerunquè in ipsis quoquè patrocinijs marty-
 rum sic esse sentimus, vt non tanta per corpora sua, quanta beneficia per reliquias
 ostendant, atque illic maiora signa faciant, vbi minimè per semetipsos iacent?

Gregorius; Vbi in suis corporibus sancti martyres iacent, dubium Petre non est,
 quòd multa valeant signa demonstrare, sicut & faciunt, & pura mente quærentibus in-
 numera miracula ostendunt. Sed quia ab infirmis potest mentibus dubitari, vtrum ne
 ad exaudiendum ibi præsentibus sint, vbi constat, quia in suis corporibus non sunt: ibi ne-
 cessè est eos maiora signa ostendere, vbi de eorum præsentia potest mens infirma du-
 bitare. Quorum verò mens in Deo fixa est, tanto maius habet fidei meritum, quanto il-
 lic eos nouit & non iacere corpore, & tamen non deesse ab exauditione. Vnde ipsa
 quoquè veritas, vt fidem discipulis augeret, dixit; Si ego non abiero, paracletus non ve-
 niet ad vos. Cùm enim constet, quia paracletus spiritus à patre semper procedat & fi-
 lius, cur se filius recessurum dicit, vt ille veniat, qui à filio nunquam recedit? Sed quia di-
 scipuli Dominum in carne cernentes, corporeis hunc oculis semper videre sitiebant,
 rectè eis dicitur; Nisi ego abiero, paracletus non veniet: ac si apertè diceretur. Si cor-
 pus non subtraho, quis sit amor spiritus, non ostendo? & nisi me deseritis carnaliter
 cernere, nunquam me discetis spiritaliter amare. Petrus; Placet quod dicit.

F I N I S.

Vitam S. Lupicini Abbatis inueniet Lector primo Tomo,
 vltimo Februarij die.

VITA LEÆ, RELIGIOSISSIMÆ FOEMINÆ,
 ET MONASTERII PRÆFECTÆ, AVTHORE

Diuo Hieronymo Epistola xxiiij. ad Marcellam.

VM hora fermè tertia hodiernæ diei septuagesimumse-
 cundum Psalmum, id est, tertij libri principium legere cœ-
 pissimus, & docere cogere, tituli ipsius partem ad fi-
 nem secundi libri, partem ad principium tertij libri perti-
 nere: quòd scilicet, Defecerunt hymni Dauid filij Iesse, fi-
 nis esset prioris: Psalmus verò Asaph, principium sequen-
 tis: & vsque ad eum locum peruenissemus, in quo iustus
 loquitur: Si dicebam, Narrabo sic: ecce generationem fi-
 liorum tuorum præuaricatus sum: quod in Latinis codici-
 bus non ita habemus expressum: repente nobis nuncia-
 tum est, sanctissimam Leam exisse de corpore. Ibi que ita te
 palluisse conspexi, vt verè aut pauca, aut nulla sit anima, quæ fracto vase testaceo, non
 tristis erumpat. Et tu quidem, non quòd futuri incerta esses, dolebas, sed quòd triste fu-
 neri obsequium non dedisses. Denique in medijs fabulis rursùm didicimus, reliquias
 eius iam Ostiam fuisse delatas. Quæras: Quòd pertinet ista replicatio? Respondebo tibi
 verbis Apostoli: Multum per omnem modum. Primùm, quòd vniuersorum gaudijs Rom 2.
 prosequenda sit, quæ, calcato diabolo, coronam iam securitatis accepit. Secundò, vt
 eius vita breuiter explicetur. Tertiò, vt designatum consulem de suis seculis detrahen-
 tem, esse doceamus in tartaro.

Et quidem conuersationem Leæ nostræ quis possit digno alleuare præconio? Ità
 eam totam ad Dominum fuisse conuersam, vt monasterij princeps, mater virginum fi-
 eret: post mollitiem vestium, sacco membra triuissè, in omnes orationibus duxissè no-
 pes, strica.

Eius humilitas. & comites suas plus exemplo docuisse, quam verbis. Humilitatis fuit tanta tamque subiecta, ut quondam domina plurimorum, ancilla omnium putaretur: nisi quod eò Christi magis esset ancilla, dum domina hominum non puratur. Inculta vestis, vilis ciabus, neglectum caput: ita tamen, ut cum omnia faceret, ostentationem fugeret singulorum, ne reciperet in presenti seculo mercedem suam. Nunc igitur pro breui labore aeterna beatitudine fruitur, excipitur angelorum choris, Abrahæ sinibus confouetur, & cum paupere quondam Lazaro, diuitem purpuratum & non palmatum consulem, sed atratum, stillam digiti minoris cernit inquirere. O quanta rerum mutatio. Ille, quem ante paucos dies dignitatum omnium culmina præcedebant, qui, quasi de subiectis hostibus triumpharet, Capitolinas ascendit arces, quem plausu quodam & tripudio populus Romanus excepit, ad cuius interitum vrbs vniuersa commota est, nunc desolatus & nudus, non in lacteo cæli palatio, ut vxor mentitur infelix, sed in sordentibus tenebris continetur. Hæc verò, quam vnus cubiculi secreta vallabant, quæ pauper videbatur & tenuis, cuius vita putabatur amentia, Christum sequitur & dicit: Quæcunque audivimus, ita & vidimus in ciuitate Dei nostri, & reliqua. Quapropter moneo, & flens gemensque confessor, ut, dum huius mundi viam currimus, non duabus tunicis, id est, dupli vestiamur fide: non calceamentorum pellibus, mortuis videlicet operibus prægrauemur: non diuitiarum nos pera ad terram premat: non virgæ, id est, potentia secularis quæramus auxilium: non pariter & Christum velimus habere & seculum: sed pro breuibus & caducis aeterna succedant, & cum quotidie (secundum corpus loquor) præmoriatur, in cæteris non nos perpetuo existimemus, ut possimus esse perpetui.

DE SS. TIMOLAO, DIONYSIO ALIISQVE
SEX MARTYRIBVS, EX HISTOR. ECCLESIAST.

Eusebij lib. 8. cap. 13. interprete Ioanne Christophorsono.

Martij 24.

Sex egregij
adolescētes

Vrbanus
præfectus
provinciae.

Octo mar-
tyres vno
die iugulan-
tur.

VM gentiles publica inter se festa celebrabant, & confecta agebant spectacula, inter alia, quæ magnoperè ipsis inoptatis erant ad contemplandum, crebro hominum sermone ferebatur, Christianos qui dudum erant ad bestias damnati, certamen confecturos. Cum verò huius rei fama latius manaret, & apud omnes passim vagaretur, adolescentes numero sex, quorum vnus genere Ponticus, nomine Timolao: alter ex Tripoli vrbe Phœnicia, qui Dionysius nuncupatus fuit: tertius ecclesie Diopolis subdiaconus, qui Romulus dictus est: quartus Pausis, & quintus Alexander, vterque Aegyptius: sextus huius gentilis Alexander ex vrbe Gaza, proprias manus, quò ardentem martyrij cupiditatem significarent, antè colligantes, ad Vrbanum, qui iam bestias ad Christianos dilaniandos emissurus esset, curriculo currunt, seque Christianos liberè confitentur: atque ipsa sua propensione tanquam ad aciem instructa, & ad quodque discrimen admodum parata liquido declararunt eos, qui in vero Dei, omnium rerum fabricatoris cultu gloriantur, violentas immanium ferarum incursiones nequaquam formidaturos. Vnde profectò tum ipsum Præsidentem, tum illos, qui cum eo erant, in repentinam admirationem traducunt, extemplo in carcerem contruduntur.

Non multis diebus post, alij duo fuere in eorum numerum adscripti: vnus, qui acerba & varia tormenta propter fidei suæ confessionem, varijs temporibus ostentatam, antea exhausisset, Agapius nomine: alter qui res, ad corporis vsum necessarias, illis martyribus ministrasset, Dionysius appellatus. Omnes isti, octo numero, vno die, nempe vigesimo quarto mensis Dystri, hoc est, ad nonum Calendas Aprilis, in ipsa Cæsarea securi percussi obeunt. Per idem tempus duo ex Imperatoribus, quorū alter primum ac summum Imperij gradum, alter secundum post illum obtinebat, ad priuata quandam vitæ rationem se transtulerunt, atque res publica languescere & ægra esse cepit. Paulò post Imperio Romano contra se dissentiente, bellum graue & acerbum inter ipsos Imperatores mutuo excitatur: neque seditio ac tumultus in ea commotus prius sedatus fuit, quam pax aduersum nos in vniuersis orbis partibus, quæ Romano paruerè Imperio, firma constitueretur. Nam simul à cilla omnibus instar lucis cuiusdam ex tenebrosa & obscura nocte exorta fuit, communis Imperij Romani status iterum ad

ad stabilitatem, amicitiam & pacem restituitur, mutuaque concordiam, quam à maioribus acceperat, recuperavit.

HISTORIA S. AGAPETI EPISCOPI, PL. AVTHORE SVIDA.

Agapetus Synadorum Episcopus fuit, quem quidem Eusebius Pamphili magnopere commendat, eximiaque per ipsum edita miracula commemorat, montes videlicet, fluuiosque è proprijs sedibus in alias translatos, nec non mortuos ad vitam reuocatos. Ad hæc, quòd Maximinus eum, dum rei militari operam daret, vt Christianum voluit de medio tollere, quippe quòd multos eius præclara facinora demirari intelligeret.

**VITA SANCTISSIMÆ VIRGINIS PARITER ET
VIDUÆ CATHARINÆ, FILIÆ S. BIRGITTÆ, CUIUS**
ob diuinas reuelationes est in Christi Ecclesia celeberrimum nomen, authore quidem non prorsus certo, sed tamen fideliter conscripta: porrò ob vitandam prolixitatem, & nè stylus rudior lectorem eruditum offenderet, per F. Laurentiũ Surium aliquanto comprehensius reddita.

CAPVT I.

Venerabilis & Deo dilecta Catharina, patre Vlphone viro nobili & matre Birgitta, quam omnis celebrat Ecclesia, in hac lucem edita est. Quæ cum adhuc in cunis versaretur, futuræ sanctitatis eius indicia non obscura diuinitus ostensa sunt. Nam adhibita illi nutrice, eius vbera sugere noluit, lasciuia & vitæ eius turpitudine, vt probabilis est coniectura, absterrita: Porrò sanctæ matris suæ & aliarum pudicarum mulierum vbera citra horrorem sùgebat, ab incontinentibus foeminis cum lachrymis & vagitu prorsus abhorrens. Postquam autem ablactata est, sancta mater eius tradidit illam religiosè instituendam Abbatissæ Risabergensi, cuius erat spectata vitæ integritas. Accidit interea, vt Abbatissæ nocturnas Deo preces offerente, puellam Catharinam dormientem, malus dæmon, sumpta bouis cornupete specie, è lectulo cornibus excuteret, & semiuiuam prosterneret in pauimentum. Dat illa gemitus miserabiles, & repente accurrens Abbatissæ, semimortuam in suo reponit sinu: apparet illic teterrimus dæmon, & O quam libens, inquit, illum iugulâssem, nisi fuisset à Deo negata facultas. Cum septimum ætatis annum ageret, persuasa à puellis cotaneis, quadam vice cum illis cœpit puparum ludo operam dare. Sed quia ad maiora à Domino parabatur, illam tantillæ ætatis puerilem vanitatem non passus est abire impunitam, nè animum eius tales ineptiæ, vt plerunquè solent, dissoluerent. Permisit igitur, vt proxima nocte valdè infestis sentiret dæmones: Videbat enim in somnis multos impuros spiritus in puparum specie ad suum venire cubiculum. Cumque ad eam accessissent, è lectulo extractam atrociter flagellârunt, ita vt toto corpore liuida cerneretur. Mox igitur huiusmodi ludis & vanitatibus longum valere iussis, deinceps se nullis prorsus ludentibus miscuit: immò contra illius ætatis ingenium, quandam præ se morum ferebat maturitatem.

CAP. II.

VBI ad nubiles peruenit annos, voluit pater vt nuberet. Illa, quæ multa in Deum & Christi sanctissimam matrem seruandæ integritatis fiducia niteretur, non recusauit. Nupsit ergò viro nobili Eghardo: sed ita nupsit, vt ipsum quoque sponsum ad nuncupandum Deo castitatis votum, diuina faciente gratia, adduxerit. Ambo igitur suam pudicitiam, interposito iureiurando, Christo consecrârunt, & deinceps in Domino castissimè pariter degentes, sub pompa seculari sancta quadam calliditate hosti pudicitia illuserunt. Nam nè caro insolesceret, cum qua nobis est bellum intestinum, posteaquam sanctis precibus, genuflexionibus & vigilijs nocturnis cubuerant, humi in cubiculo substernebant pannum aliquem, capiti que ceruicalia singula